

Arrest

nr. 204 936 van 6 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten ANDRIEN D. en LIPPENS T.
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 19 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 maart 2018.

Gelet op de beschikking van 20 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2018.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 4 mei 2018 waaruit blijkt dat de zaak wordt uitgesteld.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. LIPPENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Verzoekster verwijst naar artikel 12.3 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 en is de mening toegedaan dat in casu geen redelijke inspanningen werden gedaan om haar de kans te bieden nadere informatie te verstrekken. Verzoekster hekelt dat verweerder zich enkel baseerde op de verklaringen die zij had afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken. Zij licht toe dat zij toen niet ondersteund werd door een advocaat en zij niet wist wat de definitie van een asielaanvraag inhield.

Artikel 12.3 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 luidt als volgt:

“1. Alvorens de beslissingsautoriteit een beslissing neemt, wordt de asielzoeker in de gelegenheid gesteld persoonlijk gehoord te worden over zijn asielverzoek door een daartoe naar nationaal recht bevoegde persoon. De lidstaten kunnen ook elke meerderjarige onder de in artikel 6, lid 3, bedoelde personen die ten laste van de asielzoeker komt, de gelegenheid geven persoonlijk te worden gehoord.

(...)

2. Er kan worden afgezien van een persoonlijk onderhoud indien: (...)

3. Er kan ook worden afgezien van een persoonlijk onderhoud indien het redelijkerwijs niet uitvoerbaar is, met name indien de bevoegde autoriteit van oordeel is dat de asielzoeker niet persoonlijk gehoord kan worden als gevolg van blijvende omstandigheden waarop hij geen invloed heeft. Bij twijfel kunnen de lidstaten een medisch of psychologisch attest verlangen. Indien de lidstaat aan de betrokkene of, indien van toepassing, aan de persoon die ten laste van de asielzoeker komt, geen gelegenheid biedt tot een persoonlijk onderhoud overeenkomstig dit lid worden er redelijke inspanningen gedaan om de asielzoeker of de persoon die te zijnen laste komt de kans te bieden nadere informatie te verstrekken. (...)” (eigen onderlijning)

Artikel 18 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt het volgende:

“§ 1. Indien de asielzoeker zich op het Commissariaat-generaal niet aanmeldt op de voor het gehoor vastgelegde datum, neemt de ambtenaar nota van zijn afwezigheid. De regelmatigheid van de kennisgeving van de oproeping tot het gehoor moet worden geverifieerd.

§ 2. De asielzoeker kan in dit geval [1 binnen de vijftien dagen volgend op het verstrijken van de datum van het gehoor]1 schriftelijk een geldige reden meedelen voor zijn afwezigheid zodra hij in bezit is gesteld van het document dat dit geldig motief bevestigt. Indien het bewijs van de geldige reden aangebracht door de asielzoeker wordt aanvaard door de Commissaris-generaal, legt de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde en indien de asielzoeker geantwoord heeft op de vraag om inlichtingen bedoeld in artikel 9 § 2, een nieuwe datum van gehoor vast. Indien de asielaanvrager, nadat hij werd heropgeroepen overeenkomstig het vorige lid, een nieuwe geldige reden inroept, kan de Commissaris-generaal een geldige beslissing nemen zonder opnieuw op te roepen.” (eigen onderlijning)

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 29 juni 2017 haar asielaanvraag heeft ingediend, zij diezelfde dag nog werd gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken en zij die dag eveneens opgeroepen werd om op 7 juli 2017 op het Commissariaat-generaal gehoord te worden over haar concrete asielmotieven. Verzoekster gaf aan deze oproeping geen gevolg en legde ter rechtvaardiging hiervan een medisch attest neer. Een tweede uitnodiging werd haar verstuurd op 14 juli 2017, waar zij omwille van medische redenen geen gevolg aan kon geven. Op 3 augustus werd verzoekster een verzoek om inlichtingen verstuurd, doch omwille van medische redenen bleek zij niet in staat deze in te vullen of te laten invullen. Op 7 september 2017 werd hiertoe nog door een medewerker van het Commissariaat-generaal contact opgenomen met de sociale dienst van het opvangcentrum van het Rode kruis te Eupen. Op 13 oktober 2017 werd verzoekster (gezien het medische attest van 14 september 2017 waaruit blijkt dat verzoekster van 11 september 2017 tot 16 september 2017 opgenomen was, en gezien het medisch attest van 4 september 2017 waaruit blijkt dat verzoekster gehospitaliseerd was van 9 augustus 2017 tot 4 september 2017, dat zij in de onmogelijkheid was om te werken van 9 augustus 2017 tot 31 oktober 2017, dat zij niet in levensgevaar verkeerde en dat het haar toegestaan was de woning te verlaten) opnieuw opgeroepen, opnieuw zonder gevolg omwille van medische redenen.

Hieruit blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal redelijke inspanningen zoals bepaald in artikel 12.3 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad heeft gedaan om verzoekster de kans te bieden nadere informatie te verstrekken en in overeenstemming met artikel 18 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 een geldige beslissing te nemen.

In de mate verzoekster voorhoudt dat haar medische situatie op het moment van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken bijzonder slecht was en ze daarom niet alles duidelijk had kunnen uitleggen, blijkt dit niet uit de opgetekende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Nergens maakte zij melding van enige problemen waardoor zij moeilijkheden zou hebben om de relevante elementen van haar asielaanvraag uiteen te zetten. Verzoekster concretiseert in haar verzoekschrift ook nergens welke specifieke elementen zij dan niet duidelijk heeft kunnen uitleggen.

3.1. Dient voorts opgemerkt dat de bestreden beslissing genomen is op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, werd Macedonië aangewezen als veilig land van herkomst.

Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoekster niet om aan te tonen dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het is in casu duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, zijnde Macedonië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in haar hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekster om duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks diens afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoekster.

3.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekster niet blijkt dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt noch ontkracht.

De verwijzing van verzoekster naar informatie aangaande corruptie binnen de Macedonische politie, berust niet op eigen persoonlijke ervaringen en vermag dan ook niet in concreto aan te tonen dat verzoekster niet terecht zou kunnen bij de Macedonische autoriteiten mochten er zich in de toekomst alsnog concrete incidenten voordoen. Angst om hulp aan haar autoriteiten te vragen, biedt geen verschoning voor verzoeksters nalaten beroep te doen op deze bescherming. Dat verzoekster overigens telkens terugkeerde naar Macedonië staat haaks op het hebben van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Er wordt te dezen ook niet betwist dat hervormingen nog steeds nodig zijn om onder andere corruptie aan te pakken, doch in de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat, zoals ook blijkt uit de in het administratief dossier beschikbare informatie, de politionele en gerechtelijke autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffen van daden van vervolging garanderen. Verzoekster tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch zij slaagt er niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn. Uit niets blijkt en verzoekster toont niet in concreto aan dat de Macedonische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zegt te vrezen.

In de mate verzoekster in het verzoekschrift voorhoudt dat haar de toegang tot de gezondheidszorg ontzegd werd vanwege haar Albanese afkomst, kan zij niet worden gevolgd. Zowel ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken als verder in het verzoekschrift geeft verzoekster aan dat zij toegang had tot de in Macedonië beschikbare gezondheidsinstellingen. Dat de voorgestelde behandeling duur was, doet hieraan geen afbreuk.

4. Waar verzoekster artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 citeert en meent dat de commissaris-generaal dit artikel niet correct heeft toegepast door geen rekening te houden met haar individuele situatie, kan zij niet worden gevolgd. Verzoekster maakt op generlei wijze aannemelijk dat haar asielaanvraag niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

5. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekster redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Macedonië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 14 maart 2018, legt verzoekende partij een aanvullende nota neer samen met verschillende medische attesten, een verslag van een tolk en een schriftelijk verslag met haar relaas.

Bij beschikking van 24 mei 2018 werd de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen medegedeeld dat voornoemde elementen de kans aanzienlijk vergroten dat de verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden die vereist zijn voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, en werd vastgesteld dat hij de bestreden beslissing moet vernietigen omdat hij niet kan komen tot de bevestiging of de hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen van deze nieuwe elementen.

Met toepassing van artikel 39/76, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet beval de voorzitter van de IVE kamer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voornoemde nieuwe elementen te onderzoeken en hem een schriftelijk verslag te bezorgen binnen acht dagen na de kennisgeving van deze beschikking.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzaakt aan dit recht op onderzoek waardoor de bestreden beslissing met toepassing van artikel 39/76, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, zonder verdere rechtspleging of terechtzitting, wordt vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 november 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS